

*Missziós
prédikációk*

2018
I. negyedév

I. negyedév

2018. január 6.

ISTEN MUNKÁJÁNAK SÜRGŐS ELVÉGZÉSE

Amikor Pál apostol levelet ír a fiatal Timóteusnak, barátjának és társának az evangélium hirdetésében, olyasmit ír, amit soha nem szabad neki elfelejtenie. „Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.” (2Tim 4,2)

Dr. Phillips ezt a szövegrészt így fordította: „Soha ne veszítsd el a sürgősségérzetet...” Fennáll a veszély, hogy Isten népeként elveszítjük a küldetéstudatot a világra vonatkozólag. Könnyen olyanokká válunk, mint más egyházak, akik semmilyen külön üzenettel nem szolgálnak a korunk számára.

Tény az, hogy egyházként növekedünk, egyre befolyásosabbá válunk, és a világ egyes részein egyházunk közkedvelt egyházzá válik. Ez pedig bizonyos fokú önelégültséghez vezethet. A lelki elégedettség lelki közömbösséget hoz magával. Az elégedettség és az érdeklődés hiánya pedig csökkenti a sürgősségérzetet.

Isten munkája sürgős elvégzésre vár

Amikor Dávid veszélyben volt, sietteben mindent elfelejtett – már csak az életére gondolt (1Sám 21,8).

A sürgős munka azonnali odafigyelést kíván. Elsőbbséget igényel. Ezt a sürgős üzenetet a királyok Királya bízta ránk, mert az emberek élete vagy halála függ tőle.

A evangélium hirdetésének az ideje gyorsan múlik. Nem vagyunk próféták, hogy megmondhassuk, mennyi időnk van még az ige hirdetésre, de egy dolgot nem szabad elfelejtenünk - az idő rohan.

Nem volna szabad úgy gondolkodnunk és szólnunk, mint a hűtlen szolga: „Halogatja még az én uram a hazajövetelt” (Mát 24,48).

Az idő oly rövid, az örök élet viszont annyira értékes. Nem ülhetünk nyugodtan, mintha évszázadok állnánk még a rendelkezésünkre e sürgős üzenet hirdetéséhez.

Terjedelmesebb terveket kell készítenünk

Terveitekkel öleljetek fel minden meghódítatlan várost és falvat. Ezekre a helyekre kell odafigyelni és imádkozni értük. Nem azzal kell dicsekedni, amit már elvégeztünk, hanem azért kell aggódni, amit még nem értünk el. Ezen gondolkodjunk. Ezért kell imádkozni mindaddig, amíg Isten nem távolítja el az utunkban álló akadályokat. Eljön majd az az idő is, amikor meghalljuk a szavakat: „A munkát befejeztük”.

Pál apostol az élete végén ezt el tudta mondani. Jézus is: „... elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt” (Ján 17,4). És veled mi a helyzet?

Nem engedhetjük meg, hogy feltartsanak bennünket a nehézségek

Az az igazság, hogy „ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonzság lelkei ellen” tusakodunk. Habár így van, „mégsem engedhetjük meg, hogy a gondok, amelyek majd felmerülnek előttünk, elcsüggeszsenek bennünket. Minden gondunkban van biztos Tanácsadónk. Van egy vezetőnk, aki megmutatja nekünk az utat, és a magányunkban van egy barátunk, aki együtt érez velünk.” (EGW).

Problémák, nehézségek és szomorúság lehet az utunkon, de ez soha nem akadályozhat bennünket, vagy téveszthet meg minket. „Soha ne veszítsd el a sürgősségérzetet...”, ez Isten üzenete minden adventista hívőhöz. Nehémiásnak sok gondja-baja volt a jeruzsálemi fal helyreállítási munkálatainak idején. Számos problémával és nehézséggel találkozott ebben a munkában, de nem engedte meg magának, hogy elbátortalanodjon és elbizonytalanodjon. A fenyegetésekre és

bajokra, amelyekkel találkozott, mindig így válaszolt: „Nagy munkát kell végezmem, ezért nem tudok elmenni. Félbe maradna a munka, ha itt hagynám, és elmennék hozzátok.” (Neh 6,3 – újfordítású Biblia)

„Soha ne veszítsd el a sürgősségérzetet...”, ennek kell kiérződnie az üzenethirdetéseinkből. Élők és holtak között állunk; az igehirdetéseink emlékeztessék mindig a hallgatókat arra, hogy eljön az idő, amikor már „idő többé nem leszen” (lásd: Jel 10,6).

„Akiknek ebben a veszélyes időben a legtevékenyebbeknek kellett volna lenniük, elhanyagolták a kötelességük teljesítését, és sok ember vére az ő lelkükön szárad.” (EGW)

Isten elhívott minket, hogy őrállókként álljunk Sion falain, ahogy Ezékiel 33. fejezetében olvassuk.

Ellen White ezt írta Luther Mártonról: „Hitének ereje úgy hatott az ő komor szívükre, mint a tűznek vihara”. (EGW) Luther prédikációjában érezhető volt a sürgetés. Az egész vallási világot megrázta. Az üzenet, amit Luther hirdetett, az Isten üzenete volt. Megértette, és sietve hirdette. Nagy áldások követték ezt a munkát.

Jézus gyorsan, tétovázás nélkül végezte a munkát

Jézus hallgatói is különös dolgot sejtettek az Ő igehirdetésének módja miatt. Márk evangélista jegyezte fel: „És elálmélkodának az ő tanításán; mert úgy tanítja vala őket, mint akinek hatalma van” (Márk 1,22). Jézust az a gondolat vezette a mindennapi tevékenységében, hogy be kell fejeznie a munkát, amely végett eljött. „Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem” (Ján 4,34). Jézus, munkája végeztével, elmondhatta, hogy befejezte a munkát, amelyért az Atya elküldte. Segítsen Isten mindnyájunknak, hogy Krisztuséhoz hasonló tapasztalatot szerezhessünk.

Stevan Markov

2018. február 3.

HÁROM LÉPÉS – AZ APOSTOLI EGYHÁZ NYOMÁBAN

Azt mondják, hogy minden kezdet nehéz, s ez egyben azt is jelenti, hogy nem tökéletes. Azért van ez, mert mindent tapasztalataink alapján tanulunk meg. Mivel kezdetben még nincs tapasztalatunk, nem csoda, hogy jelen vannak a hiányosságok és a hibák, amelyek később elenyésznek. Így van ez minden emberi kezdeményezésnél. A kereszténységénél azonban más a helyzet. Kezdetben volt a legjobb, legtisztább, legtökéletesebb. Jézus állt az Ő művének kezdetén és szavaival, példájával irányította. Fénye megvilágította az emberek – sötétség borította – ösvényeit; ereje az Ő tanítványai gyengesége előtt haladt, bölcsessége biztos támasz és a siker garanciája volt. Ma számunkra is az a legjobb, ha Ő tőle tanulunk, és alkalmazzuk a tőle kapott módszereket és utasításokat, amelyeket az igaz egyház elfogadott és alkalmazott.

Az apostoli egyház missziós munkája számunkra is példaként szolgál. Ez az első keresztényi közösség, Krisztus módszerei és utasításai szerint munkálkodva, eddig nem tapasztalt, megismételhetetlen eredménnyel járt. Egy nap alatt ezrek fogadták el az evangélium üzenetét, és keresztelkedtek meg. Ezt csak Jézus utasításainak következetes betartásával érhették el. Az apostolok és más vezetők nem részesültek olyan kiképzésben, mint mi; nem voltak pénzeszközeik, mint ma nekünk; nem alkalmazhatták a technika vívmányait, amelyekkel ma rendelkezünk. Mindazonáltal a lélekmentésben még messze vagyunk az általuk elért eredménytől. Miért? Számunkra az akadályt nem az jelenti, amivel rendelkezünk: az anyagiak, a technika, a képzettség, hanem az, ami hiányzik nálunk – Krisztus módszere.

„Menjetek el ..., és hirdessétek az evangéliumot”

(Márk 16,15)

Az utasítás világos. Ők megértették az „evangélium” jelentését. A világ még soha nem hallotta a hírt a Messiásról, aki élt, meghalt és feltámadt – legyőzve a halált – s mindezt nem önmagáért, hanem a

halandókért tette (1Kor 15,20). Krisztust hirdették, a bűnbánatot és a bűnbocsánatot, valamint a Krisztusban nyert örök életet; és ezek tértek meg. Ha mi felvállaljuk a kihívást és mi is ezt hirdetjük, az eredmény ugyanaz lesz. Krisztuson és az evangéliumon kívül a világnak ma mindene megvan, mégsem boldog. Akik elfogadják Krisztust és az evangéliumot, ha ebben az életben nincs is meg nekik mindenük, mégis boldogok. Mi, aki itt ülünk, boldogok vagyunk Krisztusban és az evangéliumában, és hálásak Istennek, hogy megbocsátott nekünk. Az evangélium hirdetésének feladata éppúgy vonatkozik ránk napjainkban, mint a korai keresztényekre az ő idejükben.

Jézus azt mondta: „Menjetek el!” Ugyan kire vonatkozik ez? Az első keresztények nyomán járva megállapíthatjuk, hogy ez nem csak néhány emberhez szólt, hanem mindazokhoz, akik elfogadták az üzenetet. Kaphat-e valaki Istennél felmentést a felelősség alól? Ahogy a prédikátorok és az egyházvezetők felelni fognak Isten előtt, úgy minden hívő szintén felelni fog Isten előtt az evangéliumhirdetés munkájában való részvállalásért. Több ezer üdvösségre vágyó lelket találhatunk a világban, de ugyanakkor több ezer kifogást is arra, hogy miért nem munkálkodunk az üdvösségükért. Gondolkodjunk el azon, hogy mit keresünk: lelkeket vagy kifogásokat? Kérdezzük azt, hogy mi a jobb és értékesebb és ne azt, hogy most mi az egyszerűbb és könnyebb. Válaszoljunk örömmel erre a hívásra, mint az apostoli gyülekezet.

„Azok pedig elmentek és hirdették az igét mindenütt...”

(Márk 16,20)

Mindenki, aki megtért Krisztushoz, az megértette, hogy az engedelmesség jobb az áldozatnál (1Sám 15,22). Mily csodálatos válasz Jézus utasítására: „Menjetek és prédikáljatok!” Te mit válaszolsz? Aki okot talál arra, miért ne menjen az Úr szőlőskertjébe, az nem fogja megismerni az első keresztények által megtapasztalt áldást és örömet. Vannak köztünk olyanok is, akik erős késztetést éreznek, hogy ismét elmenjenek, mert már korábban engedtek az isteni hívásnak. Nem elég azonban, hogy vannak az egyházban ilyen munkások, mert a lélekmentés munkájának befejezéséhez rád is szükség van; rád, aki nem mentél ki prédikálni. Nagy melléfogás jobb alkalomra várni.

Jézus példázatában nem járt ki dicséret se jutalom annak a fiúnak, aki azt mondta: „elmegyek”, aztán nem ment el, mert valami megakadályozta abban, vagy talán jobb alkalomra várt.

Jézus nem alkalmazkodott az alkalmakhoz, és nem is várt rájuk. A jelenlétével változtatott az alkalmakon. Sírt a sírókkal, de a sírók aztán csakhamar örülni kezdtek. Jézus hírnökei is így tesznek (Róma 12,15). Az örömuzenetet hirdető keresztény jele az arcának vidámsága. Ha azok szíve, akikkel találkozunk, bánatos és szomorú, természetesen nem fogunk nevetni, hanem együttérzünk velük. De ez az együttérzés valamint a remény és az evangélium üzenete, amelyet magunkkal viszünk, a bánatot öröme fordítja. Másfelől, a féktelen és galád öröm, az evangélium üzenetének és a Krisztuséhoz hasonló álláspontunknak a hatására megkomolyodik és bűnbánatot tanúsít. Az Evangélium az Isten hatalma, amely az alkalmakat jóra fordítja (Róm 1,16). Az Isten erejével teljes evangéliumhirdetők munkáját siker és öröm koronázza.

„Az Úr velük együtt munkálkodott...” (Márk 16,20)

Ez a harmadik és egyben utolsó, siker felé vezető lépés. E nélkül nem lenne eredmény. Az első lépést Isten teszi meg, a másodikat mi tesszük az Ő segítségével, a harmadik lépés ismét az övé. Ha alázatosan és hittel elfogadjuk a hívását, és az Ő szolgálatára szenteljük magunkat úgyannyira, hogy elmegyünk oda és akkor, ahova és amikor Ő küld bennünket, akkor támogatni fog minket és az eredmény se marad el. Krisztus meghalt a bűnösökért, ezért a megváltás által az emberek az Ő tulajdonai, és a hozzájuk szóló üzenet is az övé. A mi dolgunk csak elvinni az emberekhez. Mi senkit se vezethetünk el az üdvösséghez, ez a Szentlélek dolga, aki kezdettől fogva küzd a megtérésükért és átformálódásukért.

Ha az Úr nem támogatta volna az első keresztényeket, ők semmit se tehettek volna. Ezt egészen jól tudták, ezért is támaszkodtak a Megváltójuktól kapott ígéretre: „És íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. Az első keresztények életében, ennek az ígéretnek a teljesedése minden lépésüknél meglátszódott. Isten támogatása és csodái kísérték a munkájukat. És ma ez nem történhet meg? Mit jelent a „világ végezetéig” kifejezés? Ez egész biztosan nem csak

az apostolok életére vonatkozott, hanem azokéra is, akik végzik a munkát, amikor az időknek vége közel van, és ez a mi korunk. Jézus támogatása és jelenléte, mint a korai keresztyények idején, ma is biztosított mindazok számára, akik elmennek hirdetni az evangéliumot.

Vojislav Petrović

2018. március 4.

A SZERETET KÜLD BENNÜNKET

„Isten a szeretet”. Ez a legnagyobb hatalom a világon. Ez nem egy statikus, hanem egy dinamikus erő. A szeretet teremt, aktív és nem ismeri a pihenést, a lustaságot és a közönyt. Égen és Földön a szeretet a leghatalmasabb erő. A szeretet küldte Krisztust a Földre, hogy „megkeresse és megtartsa” az elveszetteket. Ezért van az, hogy mivel „úgy szerette Isten a világot”, ez a nagyszerű szeretet és lemondás valósággá vált. Ez a szeretet küld ma minket, hogy megkeressük az elveszetteket és elvigyük hozzájuk az üdvösség üzenetét.

Bárki számára, aki megkérdezné, hogyan értelmezhető a jó és a tökéletesség országa, amikor a férfiak és a nők szívét, akiknek ehhez az országhoz kellene tartozniuk, keserű gyűlölet uralja, Ellen White így válaszolna:

„A bűn elfojtotta a szeretetet, amelyet Isten ültetett az ember szívébe. Az egyház feladata e szeretet újraélesztése. Az egyháznak egyesülnie kell Istennel annak érdekében, hogy megszüntesse az önzést, amely áthatotta az ember lényét, és helyettesítse azt a jósággal, amellyel kezdetben, a tökéletesség állapotában, volt teljes.”

Ez a kijelentés nyilvánvalóan azt mutatja, hogy a mai világnak arra van a legnagyobb szüksége, hogy elérje a szereteten alapuló belső élet megújulását, annak érdekében, hogy legyőzze a gyűlöletet és az egyre növekvő, önző materializmust. A század kézzelfogható dicsőségén és a modern élet hamis megjelenítésén túltekintve, egy korabeli író nagy ürességet fedezett fel az ember lelki életében. Világosan látta, milyen félelmek és kételyek ragadták magukkal az embereket. Íme, mit mondott: „Ha a furcsa és hatalommal teljes korunk nem ismeri a lelki és

kreatív élet helyreállítását, és nem éri el az ismeret magasabb szintjét, és a testvériség új fogalmát; és ha nem talál új kommunikációs alapot, és nem hoz új döntéseket; és ha nem ad új kezdeményezéseket az életnek: akkor milyen reményünk marad a vallásunk és a fajunk jövőjét illetően?”

Íme, miért nem szabad keresztényként soha megszűnni jónak lenni, jót cselekedni, és Isten mérhetetlen szeretetét hirdetni:

Szeretet és befolyás

A mindennapi életben szükség van a szeretet, a szelídség és a mértékletesség gyakorlására. Egy személy megismerése különbözik más személyek megismerésétől. Mindnyájunknak megvannak a saját hajlamaink, szokásaink és neveltetésünk - az egyedi tulajdonságaink eltérnek a többiekétől. A megítélésünk is más-más. Az igazság megértése, az élet gyakorlati problémáiról való gondolkodás a különböző embereknél egészen másfajta. A gondjaink is különfélék. Az egyik ember számára könnyű feladat a másik embernek nehéz.

„Az emberi természet annyira szegény, tudatlan és kiszolgáltatott a családoknak, hogy minden embernek nagyon óvatosnak kell lennie a másokkal való foglalkozásban. Mindig tudjuk, hogy munkánk hogyan befolyásolja mások tapasztalatait. Ha a szemünk megnyílna, meglátnánk, milyen hatással van a jóra vagy a rosszra mindaz, amit csinálunk, és amit mondunk, bármennyire kicsinek és jelentéktelennek is tűnik számunkra abban a pillanatban.“

Nagyobb kötelezettségvállalással dolgozzunk

Aki teljesen Isten szolgálatára szenteli magát, képesítést nyer a Megváltójáért való egyre eredményesebb munkálkodásra. Krisztus, rajta keresztül hatással lesz másokra, ahogy előzőleg rá is hatással volt.

Nem Isten akarata, hogy csak a lelkészek dolgozzanak az Ő művében. Mindenkinek dolgoznia kell a saját képességei szerint. Több száz ember, aki most nem dolgozik, sokat tehetne, ha bemutatná a barátainak és a szomszédjainak az igazságot. Isten nem személyválogató. Alázatos, megszentelt keresztényeket alkalmaz, még ha egyik-másik hívőnek nincs is a munkához igazán tehetsége.

Induljunk hát munkába, menjünk háztól-házig, hirdessük a jelenlévő igazságot! Látogassuk meg az istenfélő barátainkat és mondjuk el nekik az evangélium igazságát..

Fentről jövő, mennyei segítség

Barátkozzatok a körülöttetek élő emberekkel. Beszéljete nekik az evangélium igazságáról, keresztyéni szeretettel. Munka közben gondoljatok arra, hogy az Úr Jézus vezeti az Ő művét. Ő öntözi az általatok elvetett magot. Ad nektek olyan szavakat, amelyekkel megérinthetitek az emberek szívét.

„Az engedelmesség, a gyermeki hit és bizalom Isten iránt, örömet és békét hoz a szívetekbe. Dolgozzatok önzetlenül, tanúsítatok szeretetet és türelmet mindenki irányában, akivel csak kapcsolatba kerültök. Ne legyetek ingerültek! Egyetlen türelmetlen szó se hagyja el a szátokat. Krisztus szeretete töltse be a szíveteket, és a szeretet törvénye mozgassa ajkaitokat.

Érthetetlen, miért nincs száz munkás ott, ahol most csak egy dolgozik? A közömbösség, a hidegség és az érdeklődés hiánya azoknál, akik Isten fiainak és leányainak neveztetnek, megdöbbennek a menylyet. Az igazság az élet ereje. Hirdessétek hittel és meggyőződéssel. Hadd nyerjenek bizonyosságot azok, akikkel dolgoztok, hogy az igazság számotokra élő valóság.” (EGW)

Dolgozzunk egyetértésben

„Miért nem tanúsítanak nagyobb és mélyebb érdeklődést a hívők azok iránt, akik Krisztustól távol élnek? Miért nem imádkoznak ketten-hárman egyetértésben valamely lélek üdvösségéért, aztán ismét egy másik lélekért?

Ezt a kérdést Ő tette fel nekem, Aki nem hibázhat. A nagy gyülekezetekben alkossatok kis munkacsoportokat... Jól egyesülve, mennyei szeretettől áthatva, egymást bátorítva fognak haladni. Tanúsítsanak krisztusi türelmet és elviselést, és használják az Isten Igéjének ajándékát, hogy a hit szentségében építsenek. Krisztusi szeretettel fognak munkálkodni a hitetlenekért. Önmagukról megfeledkezve igyekeznek segíteni embertársaikon.

Ha önfeláldozóan dolgozunk, és Jézus nevében imádkozunk, akkor a számuk megnövekszik, mert Jézus azt mondta: 'ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.' (Mát 18,19)." (EGW)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Vlado Havran
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017
Istentiszteleti használatra